

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Malinowska**

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2012r., w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko **A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w P.**

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. Uznaje za niedozwolone i zakazuje A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w P., wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia z rozdziału „Wysyłka i zwroty” wzorca umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego (...)” o treści: „ W przypadku towarów wadliwych bądź uszkodzonych fabrycznie gwarantujemy ich wymianę na towar wolny od wad, pod warunkiem pisemnego zgłoszenia uszkodzenia faksem w terminie 5 dni roboczych od daty otrzymania przesyłki (...)”;
2. zasądza od A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w P., na rzecz (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobranie od A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w P., na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwoty 600 zł (sześćset złotych) z tytułu opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony;
4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanej.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt XVII AmC 318/11

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 lutego 2011r. (data stempla pocztowego) (...) wniosło o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia: „W przypadku towarów wadliwych bądź uszkodzonych fabrycznie gwarantujemy ich wymianę na towar wolny od wad, pod warunkiem pisemnego zgłoszenia uszkodzenia faksem w terminie 5 dni roboczych od daty otrzymania przesyłki (...)” oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany przedsiębiorca prowadzi sklep internetowy (...)i przy prowadzeniu swojej działalności posługuje się przygotowanym przez siebie regulaminem, zawierającym zakwestionowane postanowienie umowne. Zdaniem powoda, postanowienie to stanowi klauzulę abuzywną, gdyż przewiduje spreczny z prawem rażąco krótki termin na składanie reklamacji, zaledwie 5-dniowy (pозew, k. 2-3). Powód podtrzymał swoje żądania w piśmie procesowym z dnia 18 marca 2011r. – data stempla pocztowego (pismo procesowe powoda, k. 15).

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 marca 2011r (data stempla pocztowego) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana stwierdziła, że nie sposób zgodzić się z argumentacją przedstawioną w pozwie, ponieważ zakwestionowany zapis regulaminu wprost wskazuje, iż tak szybkie zgłoszenie gwarantuje wymianę towaru na wolny od wad. W jej ocenie, wprowadzony on został w zasadniczej mierze w interesie klienta, gdyż z uwagi na dużą rotację towarów wymiana towaru na taki sam może w dłuższej perspektywie czasu okazać się niemożliwa. Pozwana wskazała ponadto, że żaden z zapisów regulaminu nie wskazuje, iż nie dochowanie tego terminu powoduje jakiegokolwiek ujemne następstwa dla konsumenta (odpowiedź na pozew, k. 17-18).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Anna Kowalczyk prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w P., w ramach której prowadzi sklep internetowy (...). Bezspornym, wobec przyznania przez pozwaną, jest fakt stosowania przez nią w obrocie konsumenckim wzorca umownego o nazwie „Regulamin sklepu internetowego (...)”, w którego rozdziale „Wysyłka i zwroty” zawarte jest postanowienie o treści: „ W przypadku towarów wadliwych bądź uszkodzonych fabrycznie gwarantujemy ich wymianę na towar wolny od wad, pod warunkiem pisemnego zgłoszenia uszkodzenia faksem w terminie 5 dni roboczych od daty otrzymania przesyłki (...)” (Regulamin, k 9-12). Pozwana nie zarzuciła niezgodności treści przywołanej klauzuli z treścią stosowanego przez nią wzorca, dlatego również ten fakt uznano za przyznany w oparciu o art. 230 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu podlega uwzględnieniu.

Według art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c., niedozwolonymi są te postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi w sposób jednoznaczny główne świadczenia stron. Trzeba podkreślić, że wymieniona w klauzuli generalnej przesłanka indywidualnego uzgodnienia nie ma jednak znaczenia przy przeprowadzaniu abstrakcyjnej kontroli postanowienia z wzorca umownego, bez względu na to, czy wzorzec był, czy też nie był, zastosowany przy zawieraniu jakiejś konkretnej umowy. Kontrola ta dokonywana jest ex ante i obejmuje jedynie wzorzec, nie zaś konkretną umowę.

W niniejszej sprawie działalność gospodarcza prowadzona przez pozwaną odpowiada działalności, do której mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 141, poz. 1176; dalej: usk). Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 ustawy, stosuje się ją do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Jednocześnie w ust. 3 przywołanego przepisu przewidziano, że do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów art. 556-581 k.c., a więc m.in. przepisów dotyczących rękojmi za wady. Wskazaną kwestię przywołana ustawa rozstrzyga zatem samodzielnie.

Według art. 8 ust. 1 zd. 1 usk, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Natomiast w myśl art. 9 ust. 1 usk, kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem.

W ocenie Sądu, zakwestionowane przez powoda postanowienie, zawarte w stosowanym przez pozwaną wzorcu o treści: „W przypadku towarów wadliwych bądź uszkodzonych fabrycznie gwarantujemy ich wymianę na towar wolny od wad, pod warunkiem pisemnego zgłoszenia uszkodzenia faksem w terminie 5 dni roboczych od daty

otrzymania przesyłki (...)”, jest sprzeczne z art. 9 ust. 1 usk, a w konsekwencji wyczerpuje przesłanki niedozwolonej klauzuli umownej z art. 385<sup>1</sup> §1 k.c. i art. 385<sup>3</sup> pkt. 21 k.c. Przedmiotowy zapis zmierza do narzucenia konsumentowi bardziej restrykcyjnych warunków dochodzenia uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową. Sprzeczność z wyżej przywołaną ustawą, gwarantującą konsumentom zachowanie minimum praw w stosunkach ze sprzedawcą, oznacza równocześnie sprzeczność z dobrymi obyczajami kupieckimi, które powinny polegać na zagwarantowaniu konsumentowi przynajmniej minimum praw chronionych przez ustawodawcę, a także narażenie konsumenta na rażące naruszenie jego usprawiedliwionych interesów. Sprzeczność z dobrymi obyczajami przejawia się również w nierzetelnym i nierównorzędnym traktowaniu konsumenta jako partnera oraz narzucaniu mu niedogodnych warunków dochodzenia swych praw.

Na marginesie wypada zaznaczyć, że również art. 563 k.c. przewiduje znacznie dłuższy - od przyjętego w zakwestionowanym postanowieniu - termin zawiadomienia o wadzie rzeczy. Zgodnie z tą regulacją, kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca od jej wykrycia, a w wypadku gdy zbadanie rzeczy jest w danych stosunkach przyjęte, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca po upływie czasu, w którym przy zachowaniu należytej staranności mógł ją wykryć.

Nadto, w ocenie Sądu, w analizowanym przypadku za nadmiernie uciążliwą formalność należy uznać konieczność powiadomienia przedsiębiorcy o niezgodności towaru z umową tylko przy pomocy faksu, z wyłączeniem innych, powszechnie stosowanych środków komunikacji (tj. telefonu, poczty internetowej, czy listownie).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385<sup>1</sup> § 1 w zw. z art. 385<sup>3</sup> pkt. 21 k.c., Sąd uznał postanowienie wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479<sup>42</sup> § 1 k.p.c. zakazał jego wykorzystywania w obrocie z udziałem konsumentów.

Podstawę prawną wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym stanowił przepis art. 479<sup>17</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na przyznane powodowi koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządzono na podstawie art. 479<sup>44</sup> k.p.c.

SSO Ewa Malinowska